

Потъналъ въ рани цѣлъ, покритъ отъ смрадь и прахъ
на пжтя азъ саминъ въ страдания лежахъ.
И мислѣхъ си тогазъ срѣдъ скръбъ неизразима:
„Кой близъкъ е на менъ, кой роденъ, кой любимъ е“.
Минаха мимо менъ мнозина, но отъ тѣхъ
за помощъ се при менъ нито единъ не спрѣ.
Желалъ би нѣкой, но далеченъ пжтъ го блазни,
потъналъ въ суета, въ надежди, въ грижи разни.
А други моя видъ и моя стонъ смути,
и виждахъ вече, какъ надъ менъ смъртъта лети,
какъ стоноветъ на уста ми бавно мрѣха,
и какъ въ очитъ ми сълзитъ топли спрѣха.
Но ей дойдѣ единъ, надвеси се надъ менъ
и сълзитъ отри отъ моя видъ смутенъ.

Кой бѣше той, не знамъ, но пълненъ
съ обичъ свята,
не се той отврати отъ мойта кръвъ
пролѣта.

Той взе ме съ себе си и грижи
се той самъ,
надъ ранитъ полѣлъ цѣ-
рителенъ балсамъ.

И гласъ единъ надъ менъ
понесе се тогава:
„Ей кой за близъкъ трѣб-
ва да се назовава!

Ю. ЖАДОВСКА

прев. Стилиянъ Чилингировъ